

Pravidlá pravej princeznej

A ČO S TÝM PRINCOM?

V KRAJINE SIEDMICH
KRAĽOVSTIEV
JE VŠETKO
AKO V ROZPRÁVKE...

... ALE BÁBÄTKÄ
TU NOSÍ
KURIÉR.

PHILIPPA
GREGORY

Ilustroval Chris Chatterton

Pravidlá pravej princeznej

A ČO S TÝM PRINCOM?

Text Copyright © 2020 by Philippa Gregory
Illustrations Copyright © 2020 Chriss Chatterton
Cover design Copyright © 2020 by HarperCollin's Publishers, Ltd.
Translation © Oľga Kralovičová 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2024

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy
sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme
ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho
informačného systému a podobne bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Philippa Gregory:
THE PRINCESS RULES: IT'S A PRINCE THING
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollin's Childrens Publishers, Ltd.,
vo Veľkej Británii 2020, preložila Oľga Kralovičová.
Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová
Editorka Katarína Škorupová
Sadzba a zalomenie ITEM, spol. s r. o., Bratislava
Tlač FINIDR s.r.o., Český Těšín

ISBN 978-80-566-5846-8
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk

Pravidlá pravej
princeznej
A ČO S TÝM PRINCOM?

PHILIPPA
GREGORY

Ilustroval

Chris Chatterton

slovart

Freddiemu a Sebastianovi

Florizella a brat 9

Florizella a piráti 75

Florizella a mamut 155

Florizella a brat

Prvá kapitola

*Aj v rozprávkovej
krajine majú problémy
s doručovaním.*

Ked' kráľovná Siedmich kráľovstiev začula zaklopanie na okno spálne a otvorila ho, na nebi žiaril strieborný mesiac tenký ako šupka pomaranča. Na podokenici sa kolísal unudený bocian s balíkom pod krídlom.

„Tu sa mi podpíšte,“ zazíval a otrčil jej zvitok s voskovými pečatami.

„Myslím, že my sme si ni...“ začala kráľovná. „Kráľ? Objednal si niečo?“

Lenže kráľ si vyspevoval vo vani a nepočul ju.

Bocian jej strčil do rúk buclatý balík.

„Och! Ale veď to je pre kráľa a kráľovnú zo Vzdialených hôr!“ protestovala, keď si prečítala ceduľku. „To nie je pre nás.“

„Tí nie sú doma,“ zahundral bocian. „Váš zámok uviedli ako adresu doručenia v prípade ich neprítomnosti.“

„Áno, ale...“

No bocian už odletel do noci. Bola to posledná zásielka, čo mal doručiť.

„Nemal by som pracovať takto neskoro,“ sťažoval sa, keď mizol v tme. „Niektó by si mohol myslieť, že som sova!“

„Doparoma aj s kráľom a kráľovnou zo Vzdialených hôr!“ frflala kráľovná. „Stále si

sem nechávajú kadečo doručovať. Neviem, prečo im to nemôžu nechať pod padacím mostom ako ostatným...” Roztrhla stužku na balíčku. „OCH! Bábätko!”

Bol to ten najchutnejší malý princ na svete. Kráľovná, ktorá už mala jedno dieťa – dcéru Florizellu –, sa potešila ďalšiemu bábätku.

„Pozri, čo prišlo!” ukazovala kráľovi, keď vyšiel z kúpeľne. „Konečne máme maličkého princa!”

„To je dobré!” zvolal kráľ. „Výborné! Výborné!” Vliezol do postele a okamžite zaspal. Kráľovná obliekla bábätku kráľovské šaty na krst, vložila ho do kráľovskej kolísky a jemne ho hojdala.

Do rána však bábätko vyrástlo a bolo veľké asi ako štvorročné dieťa.

„Zdá sa mi, akoby to bolo iba včera, keď bol maličký,“ povedala kráľovná.

„Veď to bolo včera, či nie?“ zamračil sa kráľ. „Radšej sa poponáhľaj a daj ho pokrstiť. Nemáme veľa času, ak bude takto rýchlo rásť.“

A tak kráľovná pozvala všetkých v kráľovstve. Pozvánky roznášal krdel' pelikánov. Práve jednému z nich podávala do otvoreného zobáka poslednú obálku, keď do izby vošla princezná Florizella.

„Čo je to?“ spýtala sa a hľadela na podokenicu, kde čupel krdel' pelikánov so zobákmi plnými pozvánok, a potom na malého chlap-

ca, ktorý sedel na dlážke a skladal si súpravu vláčikov.

„Toto je nový kráľ Siedmich kráľovstiev!“
tešil sa kráľ.

„Tvoj malý braček!“ zvolala kráľovná.

„Princ...“ zmĺkol, lebo ešte nemal meno.
„Ako ho budeme volať, drahá? Princovia zvyčajne dostávajú meno podľa okolností svojho narodenia. Mňa pokrstili princ Egreš – rodičia ma totiž našli pod egrešovým kríkom. A Florizellinho priateľa pomenovali princ Bonnet, teda „Čepiec“, lebo ho jeho matka našla v škatuli na klobúky.“

„Bennett,“ opravila ho Florizella. „Volá sa Bennett.“

„Neviem prečo, ale Bonnet sa mu nepá-

čilo,“ vysvetlila kráľovná. „Tak ako budeme volať tohto chlapca, ktorého nám omylom doniesol poštový bocian?“

„Princ Kuriér,“ vyhlásil spokojne kráľ. „To je dobré meno. Kráľ Kuriér – to znie celkom dobre.“

„No tak moment,“ ozvala sa Florizella. „Čo myslíš tým ,kráľ’?“

„Je samozrejmé, že sa stane kráľom, keď nás už nebude,“ povedal kráľ veselo. „Či nie?“ Zobral chlapca a pohojďával ho na kolene. „Tidli-tidli-tidli-dum! Ktože je tu malý kráľ?“

„No tak moment,“ zopakovala Florizella. „Kráľovstvo zdedím predsa ja. Je to moje kráľovstvo, môj palác, moje všetko.“

„No... ale teraz máme chlapca, princa,“ zhodnotila situáciu kráľovná. „Chlapci majú pred dievčatami prednosť. To vedia všetci.“ Florizella sa tvárila ohromene. „Veď to vieš, Florizella.“

„Viem, že to tak je TEORETICKY,“ odpovedala Florizella opatrne. Pozrela na princa Kuriéra. „TEORETICKY znamená, že je to plán alebo nápad, alebo dokonca rozprávka. Lenže v skutočnosti je to celkom inak. Najmä, ak sa to deje vo vašom vlastnom živote.“

„Kam ideš?“ spýtala sa kráľovná, keď Florizella zamierila k dverám.

„Idem navštíviť iného princa,“ odvrkla naštvane. „Na koni. Pokiaľ to, pravdaže, teraz nie je Kuriérov kôň.“

Druhá kapitola

*Florizella sa dozvie
o rizikách, čo na seba
vzala, keď sa narodila
ako dievča.*

Princ Bennett ležal v hojdacej sieti v sade pri svojom paláci a čítal rozprávku, keď pripochodovala Florizella.

„Ahoj, Florizella!“ zvolal, len čo ju zbadal. „Vieš, v knihách sa dejú veľmi čudné veci...“

„Niečo veľmi čudné sa stalo aj tu,“ odsekla.

„Výborne! Páči sa mi, keď sa dačo deje,“ potešil sa. „Stalo sa to NÁHLE? Najviac sa

mi ráta, keď je to NÁHLE. Čaká nás nejaká dobrodružná cesta? Mám si zobrať meč?“

„Bude to chcieť skôr dobrodružné myslenie,“ prehodila Florizella. „Bennett... keby si mal staršiu sestru, bola by kráľovná a ty by si zostal navždy princom?“

„Nie. Ja by som bol kráľ a ona by zostala celý život princeznou, pokiaľ by nemala šťastie a nevydala sa za kráľa. To je výsada princov. Vieš, princezné majú *Pravidlá pre princezné* a my princovia máme *Výsady princov*, ktoré hovoria, ako sa veci dejú a čo všetko by sme mali robiť.“

Florizellu to ohromilo.

„Vedela som o *Pravidlách pre princezné*,

pretože som sa ich musela naučiť. Všetci totiž chceli, aby som sa nimi riadila. O *Výsadách princov* som však ešte nepočula. Čo musia robiť princovia?“

Bennett sa zasmial.

„Nemusíme robiť nič! Je to výsada – umožňuje nám robiť všeličo; nie je to ako pravidlá, ktoré ti prikazujú, čo nemôžeš robiť. Je to záležitosť princov. Dostaneme trón – bez ohľadu na to, koľko starších sestier máme, a píšeme zákony – bez ohľadu na to, čo o nich ľudia hovoria. Patrí nám celá zem a sme naozaj veľmi bohatí, ale nikdy o tom nerozprávame. Keď máme narodeniny, vypália z kanóna dvadsaťjeden sálv a ľudia sa nám klaňajú. Prví sa vrháme do boja a poslední do záchrany

ných člnov... Vlastne myslím, že v prípade záchranných člnov sme jediný raz na konci radu a, pravdaže, je málo pravdepodobné, že sa to niekedy stane. Musíme bojovať proti všetkým drakom a obludám, zatiaľ čo princezné sa iba prizeraajú. Dostaneme najlepšie kone a vyberáme si nevesty. Ony si nemôžu vybrať nás a nesmú povedať NIE. Dokonca pripravíme ľudí o hlavy, ak chceme. Vieš, také bežné princovské záležitosti.“

„To nie je fér!“ namietla Florizella. „Ja mám Pravidlá pre princezné a ty môžeš kadečo?“

Pokrčil plecami.

„To vôbec nie je fér,“ súhlasil spokojne. „Všetko je v prospech princov. No vždy to tak bolo, takže to nikto nespochybňuje...“

„Ja to spochybňujem!“ prerušila ho Florizella.

„Áno, ale my princovia nie. Väčšina ľudí nad tým ani nepremýšľa, lebo to tak jednoducho je. V najlepšom prípade hovoria, že je to ‚prirodzené‘. Akože vo všetkom sme na prvom mieste – vždy to tak bolo a vždy to tak bude.“

„Ale to *nie je prirodzené!*“ zvolala. „Je to nespravodlivé! Vymysleli to princovia a presadzovali králi!“

„Ja viem,“ uškrnul sa Bennett. „A môžeme byť aj zlí princovia – čo princezné nikdy nie sú. Môžeme byť zlí králi, utláčať chudobných...“

„Utláčať?“

„Byť protivní. Môžeme bezdôvodne vyhlásiť vojnu, byť tyrani a všetkým prikazovať, čo majú robiť, a ak ľudia namietajú, môžeme povedať, že je to velezrada, a odseknúť im hlavu. Je skvelé byť princom.“

„Ja nemôžem byť zlá princezná,“ skonštatovala Florizella s ľútosťou. „Princeznú možno zamknúť do nedostupnej veže len za to, že má osemnásť. Predstav si, čo by ľudia urobili princeznej, ktorá by bola naozaj zlá!“

„Uspali by ju v sklenej truhle?“ navrhol Bennett.

„Snehulienke to urobili len za to, že bola pekná,“ zachmúрила sa Florizella. „Červenú Čiapočku zhltol vlk, pretože navštívila starú mamu.“

„A Šípková Ruženka...“ pripomenul jej.

„Šípkovú Ruženku ani nespomínaj! Ale o to teraz nejde – to sa nestalo.“

„Niečo sa stalo? Ach! Áno! Hovorila si. Bolo to NÁHLE?“

„*Bolo* to dosť náhle! Dostali sme princa. Chybou doručovateľskej služby. Patril niekomu inému.“

„Čo keby ste im ho zanesli?“ navrhol Bennett. „Kedy budú doma?“

„Napadlo mi to, ale oni ho nechcú. Chceli si objednať Baby Belling, nie skutočné bábätko. Bol to omyl.“

„Čo je Baby Belling?“

„Minisporák,“ zamračila sa Florizella. „Oni nechceli skutočné bábätko. No moji ro-